

Carnet de RUTA

La medalla i el pare Nolasc del Molar

Avui em proposo comentar, encara que sigui sense aprofundir el tema, la intenció d'enaltir la figura del pare Nolasc del Molar. Personalment, no penso pas ressaltar la seva tasca d'investigador, de prosista catalanesc impol.lut o de poeta enllaminat pels clàssics mediterranis, encara que, sembla, serveixi de mèrit per a organitzar l'homenatge. I ho dic amb el convenciment que els seus afanys—sobretot un temps que la cultura catalana fou reprimida—, el fan mereixedor de tota mena de reconeixements oficials, actes acadèmics i medalles foses al metall més valuós.

Allò que al meu entendre té una importància cabdal i ens fa aplaudir la iniciativa, no és la saviesa de l'erudit o de l'home de lletres conat, sinó el seu comportament, la seva línia de conducta que permet valorar el gest i la generositat espiritual del religiós—fent de frare—, que no pas la troballa de rastres inèdits aclaridors del pretèrit de la nostra història. Aquesta actitud—marginat del món intel.lectual—, el convertien en aquest frare jovial, afable i insubstituïble que no feia nosa a cap família quan passaven hores de tristesa i de dolor a l'espona del llit o celebrant la joia i l'alegria al cap de taula.

La identificació i compromís a la grandesa i servitud d'una societat emmalaltida de passions, discrepàncies ideològiques, rancors i humiliacions, projecta la figura venerable del pare Nolasc del Molar amb un fulgor amarat de tendreses franciscanes, convertint-lo com exemple olotí de reconciliació espiritual i moral. Perque malgrat la seva dèria, conseqüent als valors fonamentals de la terra, ha col.laborat considerablement al servei de l'amistat i l'agermanament d'un poble tarat d'amargors per sentiments de derrota i triomfalismes i quan, sovint, el verí personal era més mortífer que les idees.

Per tot plegat no vull pas dir que el pare Nolasc del Molar no es faci mereixedor de la medalla pels seus mèrits intel.lectuals, sinó perquè prescindint de la seva dedicació historiogràfica o poètica, ha sabut flotar angèlicament damunt del marasme i la confusió, sense oblidar la condició de religiós, ni la pràctica escrupolosa del magisteri sacerdotal.

Pensem que una medalla és fàcil de concedir pels mereixements més diversos, però, si com hem llegit a la premsa, l'Ajuntament de Caldes d'Estrac adopta a l'autor d'un aplec de versos que canten les excel.lències d'aquesta vila marinera d'El Maresme, els olotins haurien d'ésser més exieents i sol.llicitar pel nostre frare aquesta adopció olotina que és el guardó més escaient a les seves virtuts.

OLOT, ciudad de fuentes

RAMON CARRERAS

Decíamos ayer... —quizá en malhora y en perjuicio a su renombre— que Olot era ciudad de motes y hoy diremos a su favor, que Olot es ciudad de fuentes. Sí, de fuentes de agua clara, fresca y saludable, que las unas chorreando, otras en cascada y otras deslizándose mansas sobre un lecho de piedras, con bordes de juncos y flores silvestres, cada una canta a su manera su canción con sonos líquidos, entre frondosidades y paisajes de belleza incomparable. Las trece fuentes de nuestras rodalias son trece maravillas, a quienes mi hermana en su libro "Les Fonts i jo", les rindió el justo tributo que se merecen, con aquello de:

"Fonts del paisatge olotí!
Cap mes lloc pot conseguir
l'encant de les vostres gales.

En capsar vostra beutat,
sento al pit un goig sobtat
i al cor una fressa d'ales!"

La mayoría de los olotenses no saben apreciar el magnífico regalo que la naturaleza nos ofrece con sus fuentes y paisajes, quizá en compensación a la feróstica y negruzca visión que nos presentan las tierras quemadas de nuestros volcanes apagados, que mal llamamos "grederes". Y si digo mal llamamos, es porque "gredera" proviene de "greda" y que yo sepa no hay ninguna materia lávica ni espodita que se llame así, ya que según el diccionario, lo mismo el castellano que el catalán, la palabra "greda" es una arcilla arenosa de color blanco-azulado, que se usa para desengrasar paños y quitar manchas, por lo tanto, esta tierra negra calcinada de nuestros cráteres no es "greda", y no habiendo "greda" no puede haber "grederes" o gradales. Este es mi parecer, sin que excluya la posibilidad de que estoy en un error. Pero dejémonos de "grederes" y volvamos a las fuentes.

Muchos años atrás era costumbre entre nuestras gentes, que para sus expansiones domingueras principalmente, se fueran a merendar por las tardes en una de nuestras fuentes, pero esta costumbre ha desaparecido, debido a las muchas diversiones ciudadanas que los nuevos tiempos nos han creado. La gente de ahora prefiere comer recluida entre las cuatro paredes de un restaurante al rededor de una mesa cómodamente sentados que no al aire libre sobre rocas y entre la hierba de los prados. Prefieren respirar el nitrógeno viciado de dentro un recinto cerrado, al oxígeno puro y sano del campo abierto.

Olot, ciudad de fuentes que chorrean agua por los cuatro costados.

¡Cuánta agua que se desperdicia que podría ir a parar a las tuberías que alimentan las necesidades de la ciudad!

Olot, ciudad de fuentes, de agua, mucha agua... pero ahora, al ir a pasar estas cuartillas en limpio, cmbio la cinta de la máquina de escribir y me ensucio las manos. Voy al cuarto de aseo para lavármelas, doy la vuelta al ruedo, (digo) al grifo, y no mana ni una gota.

"Com Olot enlloc. Enlloc com Olot que tenint tanta abundor d'aigua, tot sovint les aixetes de dintre les cases no ragin".